Broj: S1 3 U 051735 25 U
Sarajevo, 11.08. 2026. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Efraima Čosića, kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Željke Krmek, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slavice Malinarić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja grupa ponuđača SAFEGE SAS Francuska, SAFEGE d.o.o. Beograd, RADIS d.o.o. Istočno Sarajevo, koje zastupa Aleksa Prole, advokat iz Banja Luke, ulica Braće Mažar i majke Marije br. 45, protiv zaključka broj: JN2-01-07-1-2549-17/23 od 27. 2. 2025. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Sarajevo, ul. Maršala Tita br. 11a, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 11.08. 2026. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim zaključkom tuženog, postupajući po presudi Suda BiH broj: S 1 3 U 046922 24 U od 27.12.2024. godine, odbačena je žalba tužitelja od 11. 9. 2023. godine, zbog nedostatka aktivne legitimacije. O povratu sredstava uplaćenih na ime pokretanja žalbenog postupka u iznosu od 7.500,00 KM, izvršit će se na osnovu posebnog rješenja.

Protiv osporenog rješenja, tužitelj je pokrenuo upravni spor, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog propisa. U tužbi ističe da tužena nije postupila po presudi suda, iako je sud uvažio tužbu i poništio osporeni zaključak, kojim je odbačena žalba, izjavljena na Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača broj: 01-6964-3/23 od 22. 8. 2023. godine, zbog nedostatka legitimacije na strani tužitelja. Zbog toga tuženi nije postupio u skladu sa članom 62., 63., i 64. Zakona o upravnim sporovima BiH, kojim je propisana obaveznost presuda. Ističe da je sud utvrdio u presudi da je tužitelj nesporno imao pravni interes za dodjelu ugovora, jer je ukazao na konkretnu povredu Zakona o javnim nabavkama BiH, nepravilnosti prilikom postupka e-aukcije, kao i samim dostavljanjem svoje ponude. Međutim, umjesto da postupi u skladu sa uputama iz presude suda, tuženi ponovo odbacuje žalbu iz istih već raspravljenih razloga. Navedeno je suprotno odredbama Zakona o upravnim sporovima BiH, kao i odlukama Ustavnog suda, a u

pobijanom rješenju tuženi se samo poziva na odluke koje je sud donosio u drugim predmetima, a pri tome ne negira stav suda u ovom, konkretnom predmetu. Tužitelj u tužbi navodi hronološki tok postupka i obrazlaže razloge, zbog čega smatra da ima pravni interes za dodjelu ugovora. Ističe, da je nakon uvida u ponudu drugorangiranog ponuđača; Grupe ponuđača: Arhitektonsko građevinski institut d.o.o. Novi Sad, Vikoti Mernok Iroda KFT Budimpešta, Urbis Centar d.o.o. Banja Luka i Grid d.o.o. Banja Luka, uočio nepravilnosti u istoj, te je podnesenom žalbom osporavao ponudu ovog ponuđača, koje žalbene navode tuženi nije cijenio. Ukazuje da njegova legitimacija za izjavljivanje žalbe proizilazi upravo iz rješenja ugovornog organa, kojim mu je dodijeljen ugovor, ali u iznosu od 3.800.000,00 KM nakon održane e-aukcije, dok ukupna vrijednost postupka iznosi 8.000.000,00 KM. Ističe da je sasvim jasno da mu je nanesena šteta, jer je očigledna razlika između inicijalne cijene i cijene nakon e-aukcije, a koja šteta ne bi bila nanesena da je ugovorni organ ponudu navedenog, drugorangiranog ponuđača ocijenio kao neprihvatljivu, a u kom slučaju se ne bi ni ostvarili uslovi za održavanje e-aukcije. Smatra, da obzirom, da nije ni bilo uslova za održavanje e-aukcije, ugovorni organ je trebao izabrati tužiteljevu ponudu, ali sa inicijalnom cijenom. Međutim, kako je nepravilno i nezakonito snižavana cijena na e-aukciji, tužitelju nije jasno kako to tužena smatra da je njegov interes zadovoljen samim tim što je dobio ugovor, jer postupak e-aukcije je proveden nezakonito i tužitelj je trebao dobiti ugovor po većoj cijeni, koju je i ponudio na početku, a ne u iznosu od 3.800.000,00KM, kako je to u konkretnom slučaju. Tužitelj je u predmetnom slučaju pretrpio štetu u iznosu od 4.200.000,00KM. U konačnici navodi, da je sasvim jasno, da je bio aktivno legitimisan za izjavljivanje žalbe, te da je dokazao da ima pravni interes u ovom postupku javne nabavke. Konačno, tužitelj predlaže da se tužba uvaži, osporeni zaključak poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak, a tuženog obaveže na naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 1.416,25KM.

U odgovoru na tužbu, tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana, iz razloga koji su navedeni u pobijanoj odluci.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost odluke u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Presudom Suda BiH broj: s 1 3 U 046922 24 U od 27.12.2024. godine, uvažena je tužba tužitelja, poništen zaključak tuženog, kojim je odbačena njegova žalba zbog nedostatka aktivne legitimacije, imajući u vidu da mu je dodijeljen ugovor u postupku javne nabavke i predmet vraćen tuženom na ponovno rješavanje. Sud je u presudi naveo da je u skladu sa odredbama člana 97. Zakona o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH", broj: 39/14), nesporno da tužitelj ima interes za dodjelu ugovora. Drugi uslov je bio da dokaže vjerovatnim, da je bila ili je u konkretnom postupku javne nabavke, mogla biti prouzrokovana šteta zbog postupanja ugovornog tijela. Slijedom ove odredbe, sud je ocijenio da je tužitelj jasno i nedvosmisleno, u žalbenom postupku, ukazao na konkretnu povredu Zakona o javnim nabavkama, čime je učinio vjerovatnim i nastupanje štetne posljedice po njega, a zbog nezakonitog postupanja ugovornog organa.

U ponovnom postupku, postupajući po presudi, tuženi je odbacio žalbu tužitelja, jer je ocijenio da nije sporno da je pravni interes za dobijanje ugovora o javnoj nabavci, ponuđač iskazao samom dostavom svoje ponude, a koja činjenica je evidentna. Međutim, tuženi je ocijenio da za postojanje aktivne legitimacije moraju biti kumulativno ispunjena dva uslova i to da privredni subjekt ima ili je imao interes za dodjelu ugovora, te da učini vjerovatnim da mu je usljed postupanja ugovornog organa, nastala ili mogla nastati šteta. U konkretnom slučaju, utvrđeno je da je tužitelj nakon provedene e-aukcije, izabran kao najpovoljniji ponuđač i da mu je ugovor dodijeljen, zbog čega više nema pravni interes za dodjelu ugovora. Nadalje, tuženi organ je ocijenio da tužitelj nije učinio vjerovatnim ni postojanje štete, jer tvrdnje da je zbog učešća drugog ponuđača bio primoran sniziti cijenu ponude nisu potkrijepljene relevantnim dokazima, niti proizilazi da je upravo usljed postupanja ugovornog organa nastala ili mogla nastati šteta. Istaknuto je da je ponuđač cijenu u e-aukciji snizio dobrovoljno, izražavajući spremnost da ugovor izvrši po ponuđenoj cijeni, te da sama okolnost umanjenja cijene ne predstavlja dokaz nastanka štete. Tuženi organ se pri tome pozvao na ustaljenu praksu Suda BiH i Apelacionog vijeća Suda BiH, prema kojoj izabrani ponuđač kojem je ugovor već dodijeljen nema aktivnu legitimaciju za izjavljivanje žalbe, niti je dovoljno paušalno pozivanje na mogućnost nastanka štete bez konkretnih činjenica i dokaza koji bi takvu vjerovatnost potvrdili. Slijedom navedenog, žalba je odbačena primjenom člana 111. stav (1) tačka b), u vezi sa članom 97. Zakona o javnim nabavkama BiH.

Po shvatanju ovog upravnog vijeća, osporeni zaključak je donesen pravilnom primjenom materijalnog propisa, nakon prethodno pravilnog utvrđenja odlučnih činjenica.

Ovo upravno vijeće cijeni da je pravilan zaključak tuženog da tužitelj nije aktivno legitimisan za izjavljivanje žalbe protiv Odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača, obzirom da je istom tužitelj izabran za najpovoljnijeg ponuđača. Ovo iz razloga, što je članom 97. Zakona o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH", broj 39/14 i 59/22), utvrđena aktivna legitimacija, na način da je propisano da žalbu može podnijeti svaki privredni subjekat koji ima ili je imao interes za dodjelu ugovora o javnoj nabavci i koji učini vjerovatnim da je u konkretnom postupku javne nabavke bila ili je mogla biti prouzrokovana šteta zbog postupanja ugovornog organa, a koja se u žalbi navodi kao povreda ovog zakona i podzakonskih akata od strane ugovornog organa u postupku javne nabavke. Dakle, privredni subjekt koji izjavljuje žalbu, mora imati pravni interes, a taj interes ima onda kada učini vjerovatnim da mu je šteta nastupila ili je mogla nastupiti. Postojanje pravnog interesa cijeni se od slučaja do slučaja, pri čemu iz žalbe treba proizilaziti da je žalitelj pretrpio ili bi mogao pretrpjeti štetu od navodnog kršenja prava ili interesa. Ovakav pravni stav je zauzet i u presudi apelacionog upravnog vijeća ovoga Suda u predmetu broj: S1 3 U 035969 20 Uvp od 15.03.2022. godine, na koju se pravilno tuženi poziva. Isto tako u predmetu ovoga Suda presuda broj: S1 3 U 039172 22 Uvp od 21.12.2022. godine, navedeno je da „ U konkretnom slučaju tužitelj je privredni subjekt koji je već izabran za najpovoljnijeg ponuđača, te se o njemu ne može govoriti kao o privrednom subjektu koji ima interes za dodjelu ugovora, obzirom da je njegov interes već zadovoljen dodjelom ugovora o javnoj nabavci. Samim tim nije ispunjen jedan od dva

kumulativno propisana razloga za postojanje aktivne legitimacije za izjavljivanje žalbe. Kod ovakvog utvrđenja suvišno je raspravljati o bilo kakvoj povredi postupka, na koju se tužitelj poziva i o postojanju eventualno prouzrokovane štete, jer je za izjavljivanje žalbe potrebno postojanje oba kumulativno propisana uslova iz člana 97. Zakona o javnim nabavkama".

Pored toga, tužitelj nije učinio vjerovatnim da mu je postupanjem ugovornog organa nastala ili mogla nastati konkretna šteta. Njegovi prigovori da je ugovorni organ omogućio učešće navodno nekvalifikovanoj grupi ponuđača, usljed čega je bio prinuđen sniziti cijenu svoje ponude tokom e-aukcije, ostali su na nivou paušalnih tvrdnji, jer tužitelj nije naveo niti dokazao u čemu se sastoji stvarna ili vjerovatna šteta, koje su konkretne okolnosti dovele do njenog nastanka, niti je ponudio relevantne dokaze kojima bi potkrijepio uzročnu vezu između navodne povrede postupka i štete. Sama činjenica da je tužitelj tokom e-aukcije snizio cijenu ponude za 52,5%, ne predstavlja dokaz nastanka štete, jer ponuđač u e-aukciji samostalno odlučuje da li će i u kojoj mjeri umanjiti ponuđenu cijenu, pri čemu je njegovom konačnom ponudom iskazana spremnost da ugovor izvrši po tako ponuđenoj cijeni, sve do granice njegove ekonomske isplativosti. Također, izbor tužitelja kao najpovoljnijeg ponuđača po cijeni koja je za ugovorni organ povoljnija od prvobitno ponuđene cijene, u skladu je sa načelom najefikasnijeg korištenja javnih sredstava iz člana 3. Zakona o javnim nabavkama i ne predstavlja povredu prava tužitelja.

Ovakav zaključak u skladu je i sa zauzetom praksom Suda BiH, prema kojoj aktivna legitimacija iz člana 97. Zakona o javnim nabavkama, postoji samo ukoliko su kumulativno ispunjeni uslovi postojanja pravnog interesa za dodjelu ugovora i vjerovatnosti nastanka štete, pri čemu nije dovoljno paušalno tvrditi da je šteta mogla nastati, već je neophodno iznijeti konkretne činjenice i ponuditi dokaze, iz kojih proizilazi vjerovatnost njenog nastanka. Sudska praksa dosljedno zauzima stav da ponuđač koji je već izabran kao najpovoljniji ponuđač i kojem je ugovor dodijeljen, nema neostvaren pravni interes za dodjelu ugovora, dok eventualna tvrdnja da je pretrpio štetu zbog nezakonitog postupanja ugovornog organa, mora biti potkrijepljena konkretnim dokazima o postojanju i visini štete, kao i uzročnoj vezi između navodne povrede i nastale štete, što u predmetnom slučaju nije učinjeno.

Pri tome, valja istaći da odbacivanje žalbe zbog nepostojanja aktivne legitimacije, ne znači da je privrednom subjektu uskraćena sudska zaštita eventualnih imovinskih prava. Naime, ukoliko ponuđač smatra da mu je usljed nezakonitog postupanja ugovornog organa, nastala stvarna imovinska šteta, može ostvarivati njenu naknadu u odgovarajućem parničnom postupku, u kojem će biti dužan dokazati sve pretpostavke građansko-pravne odgovornosti, odnosno postojanje štete, protupravnost postupanja, uzročnu vezu između štetne radnje i nastale štete, kao i visinu pretrpljene štete. Međutim, mogućnost vođenja parničnog postupka, ne može predstavljati osnov za proširenje aktivne legitimacije u žalbenom postupku iz člana 97. Zakona o javnim nabavkama, niti može nadomjestiti izostanak dokaza o vjerovatnosti nastanka štete u upravnom postupku pravne zaštite.

U konačnici vijeće napominje su odluke koje su ranije donesene u pogledu navedenog pitanja irelevantne obzirom da se radi o ranijoj praksi ovoga suda koja je očigledno izmjenjena shodno kasnijim odlukama suda broj S1 3 U 035969 20 Uvp od

15.03.2022.godine i S1 3 U 039172 22 Uvp od 21.12.2022. godine. Stoga suprotno prigovorima iz tužbe, pobijana odluka sadrži sve što je propisano u odredbama člana 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 29/02 do 53/16) odnosno obrazloženje koje je dato nakon pravilnog utvrđenja odlučnih činjenica.

Kako je tužba odbijena, to nema osnova ni za naknadu troškova upravnog spora, sve imajući u vidu odredbu člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH. Primjenom odredbe člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH(„Službeni glasnik BiH" broj: 19/2 do 74/10), donesena je odluka kao u izreci.

ZAPISNIČAR
Slavica Malinarić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Efraim Čosić